

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie z powództwa H. S.

przeciwko V. B. i I. D.

o ustalenie,

z udziałem Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych

w dniu 29 stycznia 2026 r.,

na skutek skargi powoda na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Warszawie o sygn. XXV C 1620/20 i Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn. VI ACa 3062/24,

stwierdza swoją niewłaściwość i przekazuje sprawę według właściwości Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie.

UZASADNIENIE

Skargą z 18 września 2025 r. (data nadania) skarżący H. S. zastępowany przez adw. A. C. wniósł skargę na przewlekłość postępowania sądowego, toczącego się obecnie przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn. VI ACa 3062/24.

Prezes Sądu Apelacyjnego w Warszawie w odpowiedzi na skargę z 9 grudnia 2025 r. wniósł o oddalenie skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie mogła zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy, ponieważ właściwy do jej rozpoznania jest Sąd Apelacyjny w Warszawie.

Zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy z 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), Sąd Najwyższy jest właściwy wyłącznie do rozpoznania skargi dotyczącej postępowania przed sądem apelacyjnym lub Sądem Najwyższym. Jeżeli przedmiotem oceny jest przewlekłość postępowania przed sądem okręgowym i sądem apelacyjnym, to zgodnie z art. 4 ust. 1b ustawy o skardze na przewlekłość „właściwy do jej rozpoznania w całości jest sąd apelacyjny”.

Przepisy wyznaczające właściwość rzeczową Sądu Najwyższego do rozpatrywania skarg na przewlekłość postępowania jako normy o charakterze kompetencyjnym, powinny być interpretowane ściśle i literalnie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 19 grudnia 2019 r., I NSP 175/19; z 24 października 2024 r., I NSP 333/24; z 12 listopada 2024 r., I NSP 256/23; z 18 grudnia 2024 r., I NSP 401/24; z 14 stycznia 2025 r., I NSP 426/24; z 16 stycznia 2025 r., I NSP 442/24; z 11 marca 2025 r., I NSP 293/25; z 15 kwietnia 2025 r., I NSP 6/25; z 21 maja 2025 r., I NSP 144/25; z 11 czerwca 2025 r., I NSP 173/25; z 18 września 2025 r., I NSP 289/25; z 26 listopada 2025 r., I NSP 349/25, z 26 listopada 2025 r., I NSP 366/25, z 26 listopada 2025 r., I NSP 396/25; z 11 grudnia 2025 r., I NSP 18/25).

Sąd Najwyższy w wyniku dokonania całościowej oceny treści skargi, jak i przyjmując wyjaśnienia w tym zakresie, zawarte w piśmie pełnomocnika skarżącego z 19 stycznia 2026 r., doszedł do wniosku, że skarżący objął skargą postępowania tak przed Sądem I instancji, jak i postępowanie Sądem II instancji, to jest postępowanie przed Sądem Okręgowym w Warszawie o sygn. XXV C 1620/20 i Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn. VI ACa 3062/24.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy postanowił o stwierdzeniu swej niewłaściwości i przekazaniu sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie na podstawie art. 200 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., stosowanym odpowiednio na mocy art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 k.p.c., który stosuje się do niniejszego postępowania na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość.

[kf]

[a.ł]